

Jana Pavlíková se narodila na Vsetíně v roce 1956. Dětství, které prožívala na kopcovitém Valašsku, měla krásné. Tatínek pracoval jako vychovatel, maminka v obchodě. Ráda vzpomíná na tajemnou, po bylinkách vonící půdu své babičky - stařenky, jak se jí říkalo.

“Ten pocit, že člověk prošel tou krásnou půdou, kde to bylo uklizeno, nádherně to vonělo a došli ste k té skříni, kerou otevřete a ted' sou tam takové poklady pro ty děti, tak to mně teda zůstalo.”

Jana byla vcelku klidné dítě a ráda si četla historické knížky. Zajímala se víc o kulturu, než o ekonomii, kde by ji ráda viděla její maminka. V televizi nedávali nic zajímavého, zato v kině to bylo o něco lepší.

„Když v těch kinech se hrály ruské filmy nebo filmy z NDR, to byla kina úplně prázdná. Nejvíc se chodilo skutečně na americké filmy, na francouzské filmy a na italské filmy a dá se říct, že takovou tu klasiku sme jako mladé holky opravdu zažily a strašně se nám to líbilo.”

Po gymnáziu vystudovala dějiny umění. Dokonce měla příležitosti jet do zahraničí. Na jedné z cest si pak uvědomila, jak byla výuka na školách úplně jiná než ve svobodných zemích.

“Koupila sem si zájezd do Řecka, tak v tom Řecku sme tam navštěvovali památky a byli jsme v Mykénách. Tam najednou přišla skupina německých dětí a já jsem si uvědomila, že oni se učí ted'ka o Řecku, o Mykénách a oni se tam jedou podívat. To za socialismu, za nás, nepřipadalo vůbec v úvahu!”

Dodnes Jana Pavlíková vzpomíná na to, jak těžké bylo žít za socialismu...

“Jako dítě to samozřejmě nevnímáte, ale když jako rostete a začínáte si uvědomovat věci, tak byla šed'. Hrozná šed'. To, že nemáte šanci někam vyjet, v té době za toho socialismu, tak to bylo jako docela nepříjemné, ale vzhledem k tomu, že vy ste se narodili do té doby a v podstatě ste ani nevěděli, že to může být jiné, tak to bylo takové trošku, že vás to omezovalo, aniž ste si to uvědomovali. “

Několik let žila a pracovala v rovinatém Pardubicku. S radostí se pak přestěhovala do kopcovitého Frýdlantska a stala se kastelánkou hradu a zámku Frýdlant. Historie je její vášní a díky práci na hradě prožívá propojení minulosti se současností.

“Tady byli potomci tady toho kapitána, který velel té (švédské) posádce. Oni dodneška v té rodinné tradici se o tom mluví, že on byl ve Frýdlantě a že tady byl na hradě a ti jeho potomci tady jednou za dva, za tři roky přijedou a asi vzpomínají na toho svého předka. To je prostě fantastická věc.”

Pro Janu Pavlíkovou vždy bylo a je důležité vzdělávání. A to by přála všem...

„Víte, debaty, diskuze, kritické myšlení, že když má někdo jiný názor, tak hned ho nebrat jako nepřítel, s tebou se nebudu bavit, ale i ten jiný názor může být pro vás inspirativní, protože inspirace a tvořivost je pro život strašně důležitá a uchovat si tedy tu vnitřní svobodu a svobodu i pro druhého kolem.”